

tidig med et andet, der meget betydelig udvider det hele Omraade, paa hvilket vore Mønter kunne kursere. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem var ganske retfærdigt mod sit Folk, naar han fremstillede Forholdet, som om det var det danske Forslag, der var gaaet igjennem, og som om Danmark ved denne Konvention opnaaede Alt, hvad det ønskede, idet det lod Ofskrene falde paa Sverig og Norge. Jeg skulde tage meget fejl, om ikke denne Møntforhandling er begyndt med, at der har været reist temmelig stærk gjensidig Modstand fra de forskjellige Sider. Det ærede Medlem troede, at man havde ladet den Modstand, der kunde være i de forskjellige Lande, ligge udenfor den foreløbige Overveielse. Jeg tror Nei, jeg tror, at man netop har søgt at finde Repræsentanter for de forskjellige Anskuelses og at bringe dem i Raad sammen, for at faae Noget udarbejdet, der samlede de forskjellige Anskuelses om noget Fælles. Jeg tror, at Danmark har gjort ikke saa Indrømmelser overfor Sverig og Norge, og derfor der ikke netop var Tale om at opnaa Enhed mellem de tre Riger, vilde vistnok det Forslag til en Møntlov, som vi om kort Tid komme til, se noget anderledes ud. Naar man taler om de vanskelige Bårfler, under hvilke denne Sag begynder, skal jeg derfor ikke negte, at jeg forundrer mig over at høre dette komme frem netop i den danske Repræsentation; thi hvis der skete Svenskerne eller Nordmændene Noget ved dette Forslag, der kunde være dem til Bryderi eller Besvær, saa vilde det dog i alt Fald være bedst at vente, indtil man hørte Klagen komme frem derfra, hellere end her strax at udtale de ulykkespaende Ord om Fremtiden. Mig forekommer det, at Sagen begynder under gode Bårfler; mig forekommer det, at hvis Sagen var tagen anderledes, end den er, vilde der med ganske anderledes Høje kunne være reist Indsigelse mod den Maade, hvorpaa Regjeringen var gaaet frem, og naar man vil se hen til de forskjellige Veie, der vare at følge, er dette dog den Veie, der ubetinget frembyder de bedste Udsigter til at opnaa en heldig Løsning. Om det vil være muligt at faae bragt denne Sag synderlig videre i de andre Riger, inden den kommer til endelig at foreligge for os, eller i alt Fald inden den forlader den lovgivende Forsamling, er vanskeligt at sige. Ganske vist vilde det være meget heldigt, om Norges Storting og Sverigs Rigsdag — den sidste er jo netop nylig traadt sammen — kunde beskæftige sig med dette Spørgsmaal, saaledes at vi kunde faae at høre

hvilke Indsigelser og Vanskeligheder der fremkommer derovre, og saa søge at tage alle de Hensyn der til, som det overhovedet lader sig gjøre at tage; men jeg tror rigtignok, at man maa indlade sig nu paa denne Sags Prøvelse, ikke med den ugunstige Stemning, som det ærede Medlem udtalte, men med Glæde over, at der er sket et saa stort og betydningsfuldt Skridt som dette, og med god Fortrosthed til, at det ogsaa skal lykkes at føre det tilende. — Det, som aabenbart maa være Hovedspørgsmaalet, og det, paa hvilket, jeg kan gjerne sige, den allerstørste praktiske Betydning af denne Sag kommer til at hvile, synes mig at være det, om det Forhold mellem Sølvs og Guld, fra hvilket der er gaaet ud ved Fastfattelsen af den nye Møntlov for Danmark, nemlig 15,67, maa siges at være et saadant sandt og sikkert Forhold, at Omskrivningen af gammel Mønt til ny Mønt foregaar med Billighed og Retfærdighed igennem dette Forholdstal. Maa dette erkjendes, saa er det tilfælde af Bigtighed, at vi noget snart gennemføre denne Reform, thi der foregaar i dette Forhold stadige Svingninger. Det Tal, som er rigtigt til en Tid, hører maaske op at være det kort Tid efter, og det er derfor ønskeligt, at der ikke gaar for lang Tid hen, inden den hele Sag føres til Ende. Det, som foreligger os i dette Dieblak, er jo det Spørgsmaal, om Rigsdagen for sit Bekommende vil godkjende den Konvention, som er sluttet mellem de tre nordiske Riger, og hvad man end maatte mene om Enkeltheder i den Møntlov, der i Henshold til denne Konvention er udarbejdet og er det næste Nummer paa Dagsordenen, saa synes det ikke, at dette Spørgsmaal i og for sig fortjener noget andet Svar end et bekræftende. Ikke desto mindre er der i denne Konvention et Punkt, som jeg ikke anser det for vigtigt at forbigaa. Konventionen er ledsaget af en Tilleggsartikel, og denne Tilleggsartikel gaar ud paa at raade nogen Bod paa den Bestemmelse, som findes i Konventionens Artikel 10, og som gaar ud paa, at medens Guldmonter ikke skulle være lovligt Betalingsmiddel mellem Mand og Mand, naar de have mistet mere end en halv Procent af deres Vægt, skulle Staterne være forpligtede til at modtage dem, saalænge Tabet ikke overstiger 2 pCt af Værdien; men naar denne Grændse er naaet, saa skulle ogsaa Staterne være berettigede til at tilbagevise Guldmonter. Jeg hører til dem, som anse denne Bestemmelse i Konventionen for at være uheldig, og jeg tror, at vi skulde vor Finansminister og de danske Repræsentanter megen Tak for, at der i alt Fald er kommet denne Tilleggsartikel ind, som gjør det muligt